

Darvasi László

MEGBOCSÁTÁS

Kezdjük előlről, mondja Tarlósi.

Az asszony izzad. Orra alatt, a szőke pihéken pici gömbökbe gyűlik a verejték. Fehér és csupasz karja is fénylik. Vékony arcú fiatalasszony, a haja seszínű, elrontott kontyba csavarva. Tekintete üres és részvétlen, kora hajnal óta van bent, még az ügyelet vette föl. Nyilvános fülkéből ő maga hívta fel a rendőrséget, ott várta meg a járőrautót, aztán a lakáshoz vezette őket. Egyszerű és nyilvánvaló helyszínelést végeztek, Tarlósi mégis reggel nyolc óta beszélteti. Most délután három van, kánikula és hiábavalóság. Tarlósi feláll, a falicsaphoz lép, hosszan öblöget, aztán színültig tölti a vizespoharat, és óvatosan az asszony elé teszi. Az asszony bámulja, de nem iszik.

Kezdjük előlről, kérem, mondja fáradtan Tarlósi.

Az asszony fölpillant, rezdül a válla, s mintha betanult szöveghez kezdene hozzá, úgy mondja.

Nevem Gál Jenőné született Szarka Rozália. Születtem 1967-ben Tiszatenyőn. Apám...

Elég, tegnap délutántól mondja, vág közbe Tarlósi.

Ingerült. Elromlott az öngyújtója, pedig két napja vette a piacon egy rossz arcú öregembertől, aki valahogy mégis az apjára emlékeztette. Alkudott az öngyújtóért, csak hogy tovább tartson a vásárlás. És amikor már egészen nevetségesen kevés volt az összeg, odaadta érte az eredeti árat, ami háromszorosa volt a lealkudottnak. Élvezte, hogy meggyűlöli az öregember. Csakhogy két nap alatt el is romlott az öngyújtó.

Tegnap délutántól mondja, kéri kedvetlenül.

Az asszony nagy lélegzetet vesz, de nem sóhaj ez, inkább valami alkudozásféle az idővel. Közben az ablakra pillant, a relaxa rácsai között élesen ver be a fény, por szítál a levegőben, s az iroda keleti oldalában nőni kezd az árnyék.

Elromlott az öngyújtóm, mondja váratlanul Tarlósi.

Az asszony is bámulja az öngyújtót.

Igen, elromlott, mondja.

Tarlósi vállat von.

Kezdje, kérem.

Végre beszél az asszony.

Gál Jenő, a férjem rendes időben jött haza. Délután hat felé járt, inkább előbb, mint később. Különöset nem tapasztaltam a viselkedésében. Se aznap, se tegnap vagy tegnapelőtt. Átöltözött, kiment a kertbe, kapált. Mint mondtam már, feszültség, házastársi vita sem alakult ki köztünk. Én szokás szerint vacsorát főztem, borsólevest... annak a szezonja van. Gyermeünk, Gál Dávid a kishálóban játszott. Férjem, Gál Jenő nyolc óra felé abbahagyta a munkát. Tisztálkodott, átöltözött. Utána közösen megvacsoráztunk. Lefektettem a gyereket. Később televíziót néztünk. Külföldi filmet vetítették, a címére nem emlékszem.

Valami csak történt, vág közbe újra Tarlósi.

Semmi különös nem történt, mondja az asszony.

Nem-e?!

Olyan volt ez a nap is, mint a többi, mondja az asszony.

Tarlósi ingerülten kirúgja maga alól a széket, szekrényéhez lép, s a rongyos szabályzati könyvek mögé nyúlva konyakosüveget halász elő. Csempészáru, pancsolt vacak. Lötyög még jó kétujjni az alján. Tarlósi haza nem vinné, de itt néha rászorul. Hosszú ez a mai nap. Hátat fordít az ajtónak, kapkodva tölt, és iszik. Aztán az asszonyra pillant.

Maga kér?

Kérek, mondja váratlanul az asszony, s ahogy Tarlósi felé nyújtja a félpohárnyi alkoholt, hirtelen azt érzi, hogy most már rendben lesz minden. Az asszony is egyetlen hajtással húzza le az italt. Meg se rázkódik, csak a szeme lesz könnyes. Talán csak ennyi kellett. Az asszony már néz a szemével, és aki néz, lát is, és amit látunk, arról beszélni is lehet. Majdcsak lesz valahogy. Tarlósi elveszi a poharat, a maradékot kilötyönti magának, lehúzza, összerázkódik, aztán igyekszik kikrakovni az utálatot.

Lefeküdtek, így mondta. Hogy feküdtek egymás mellett az ágyban.

Feküdtünk egymás mellett az ágyban, ismétli az asszony.

És?

De az asszony hallgat.

Feküdtek egymás mellett az ágyban, ismétli Tarlósi.

És akkor azt mondta az uram, hogy...

Mit mondott?

Az asszony hallgat, csak a szempillája remeg, mintha fájna neki ez a megszürt aligfény is. Tarlósi izgatott lesz. Idáig még nem jutottak el.

Mit mondott az ura?

Azt mondta, elég.

Miből elég?

Azt mondta... hogy nem... baszik többet. Azt mondta, hogy soha többé nem akar baszni.

Így mondta, hogy baszni?

Így mondta.

Máskor is... mondott ilyesmit az ura?

Soha.

És volt olyan problémájuk?... Úgy értem...

Nem volt, mondja az asszony egyenesen Tarlósi szemébe.

Most Tarlósi hallgat.

Nézi az asszonyt, akinek nem jobb, de nem is rosszabb, hogy kimondta. Tarlósi feláll, neki ennyi is sok lett, várjon, mondja az asszonynak, és kilép a folyosóra. Tarlósi most gazdálkodik az alkalommal. Úgy osztja be, úgy adagolja az időt, mintha az övé lenne. Hunyorog, törölgeti a homlokát. Kint még melegebb van. És nehéz, fullasztó pára is terjeng, meg hipószag. Az új takarítónő a folyosó végénél zörög a vödreivel. Egy Kucsela nevű megbilincselve ül a friss gyanúsítottak mocskos, összefirkált padján. Fiatal közrendőr vigyázza. Tarlósi, csak hogy ne mozduljon meg benne az idő, megszólítja.

Mi van, Kucsela, megint visszakerült?

Maga el se ment, néz föl megvetően Kucsela.

Rablás?

Nyilvánvaló önvédelem, főhadnagy úr, bólint Kucsela.

Meg tudna javítani egy öngyújtót?, kérdezi Tarlósi.

Kucsela elveszi az öngyújtót, tömpe, gyors ujjaival megforgatja.

Ez egy szar. Majd meglátjuk, mondja.

Tarlósi tüzet kér az egyik kollégájától. Sétálgat a folyosón, a faliújságot olvasgatja. A csikket nem nyomja el, újra rágyújt. Megbilincselte cigány fiút lökdösnek el mellette, véres a szája. A felettesével vált néhány szót. Aztán jön Róka, a kollégája, évfolyamtársak voltak. Róka megszólítja.

Még mindig ezt a Gálnét dolgozod?

Igen.

Tudod már, miért csinálta?

Tarlósi vállat von.

Szerető, mi, vigyorog Róka.

Róka nagyon furcsán tud vigyorogni.

Egyiknek se volt szeretője, mondja kedvetlenül Tarlósi.

Bekattant, forgatja Róka az ujját a halántékánál.

Nem tudom, mondja Tarlósi, és elfordul. Látja, hogy Kucsela már szétszerelte az öngyújtót. A fiatal rendőr úgy ül mellette, mint egy jól nevelt ipari tanuló. Kucsela csak az ujjait használja.

Tarlósi végre visszamegy.

Az asszony áll a széke mellett, és az arcát fogja. Remeg a válla.

Jól van, mondja Tarlósi, nyugodjon meg, és leülteti.

Az asszony nem néz Tarlósira, de újra beszél.

Feküdtünk az ágyban, kezdi, éjfél körül volt, és én megérintettem, ahogy szoktam... ilyenkor... hozzáértem a testéhez... de ő nem reagált. Tudtam, hogy ébren van, ismerem a lélegzését. Megint megérintettem, de akkor sem reagált. Kérdeztem, mi baja van. Azt mondta, nincsen baja, és hogy hagyjam. Kérdeztem, akkor mi van. Mondja meg, mi van. Hallgatott egy kicsit, akkor mondta azt, hogy nem baszik. Így mondta. Hogy soha az életben nem akar többé baszni. Se velem, se mással. Hogy így döntött. És éjszaka volt.

És maga, kérdezi Tarlósi.

Feküdtem mellette, furcsa volt. Ahogy lélegzik. A szaga. Nem tudom. Valahogy más lett minden. Az én életem, az övé. Délután még... rendben volt minden. Játzott a gyerekekkel is. Viccelődött velem. Azt mondta, ad pénzt fodrászra, és hogy elmegyünk majd... És akkor... én ezt nem értettem. Nem volt igazán sötét, a gangon mindig nyitva hagyjuk a villanyt, beszűrődött valamennyi fény. A plafont bámultam. Ő is a plafont bámulta. Olyan megmásíthatatlan volt minden. Hogy ez így lesz. Örökre így lesz most már. Aztán azt gondoltam, hogy senki se fekszik mellettem, de nem értettem, hogy van ez. Hogy mi ez. Értennem kellett volna?

Mondja tovább, mondja Tarlósi.

Aztán felkeltem. Kimentem a konyhába, cigarettáztam. Három csikket számoltak meg a... rend... a... munkatársai, három cigarettát szívtam el. Az nem sok idő. Ittam az uram borából is. De csak egy kis pohárral. Vagy még eggyel, talán. Nem voltam részeg, csak szomjas. Tizenöt percig voltam kint. Talán húszig. Meghallgattam, hogy alszik a gyerek. Föl-fölköhögött, de aludt. Mostanában sokat betegeskedik. Éjfél el-múlhatott, mire újra bementem a hálószobába. Az uram úgy feküdt, ahogy hagyta, karja a tarkója alatt, bámulta a mennyezetet. Fénylett a szembogara... olyan furcsán csillogott. Akkor odaültem mellé. Már a kezemben tartottam a kést. A... gyilkos szer-

számot... a konyhából hoztam be. A kenyérvágó késünk volt. Megszúrtam. Csak egyszer szúrtam. Hirtelen olyan sötét lett. Mintha eloltották volna kint a villanyt. Sötét lett.

Tudta, hova szúr?

Hogy tudtam-e, tűnődik az asszony.

A férje mit csinált?

Nem szólt.

Semmit?

Semmit se mondott.

Nem is védekezett?

Nem védekezett. Egy szót sem szólt. Csak kicsúszott a keze a tarkója alól. Én meg... olyan volt, mintha megvakultam volna. Percekig nem tudtam, mi van vele. De aztán meghallottam, ahogy folyik a testéből a vére. Csendesen bugyog. Amikor visszahúztam a kést. Megtalálták az ágy mellett. Ültem az uram mellett, és akkor megéreztem, hogy alám folyik a vére. Hogy ülök a vérében, és az melegít. Nem tudtam, hogy fázom.

Egyetlen szót sem szólt az ura, rázza a fejét Tarlósi.

Nem halt meg rögtön, mondja az asszony.

Tarlósi feláll, aztán nyomban visszaül.

És ha... azt... nem mondja az ura, akkor nem szúrja meg?

Az asszony csak néz, meg se hallotta a kérdést.

Tíz perc alatt elvérzett az ura, mondja Tarlósi.

Az asszony arca hirtelen megtelik érzelmekkel, a fakó szenvtelenséget eltörli a pír, most már túl sokat beszélt ahhoz, hogy megálljon vagy visszakozzon. Tarlósi jól ismeri ezt az érzést, az emberek egyszer csak hallani akarják azt, ami velük történt, és ez az asszony eddig sem titkolózott, csak nem találta az utat a magyarázathoz, amihez nem a szavai, inkább az érzelmei voltak kevesek, mert abban a pillanatban, ahogy Gál Jenő, az ura kimondta a döntését, az asszonyban megfagyott mindaz, ami az életéhez köti, és Tarlósi egész nap arra várt, hogy ez a fagy engedjen. És az asszony hitetlenkedve rázza a fejét. Már él a szeme, a tekintete. A kontyához nyúl, igazgatja.

Jól van, mondja, hallani akarja?

Tarlósi csak bólint.

Egyszerre csak könnyörögni kezdett Gál Jenő, az uram. A kezem után nyúlt, szorongatta, és közben azt hörögte... hörgött... azt hörögte, hogy bocsássak meg. Bocsássak meg neki, amiért... így döntött.

Az asszony elhallgat.

Ebben a pillanatban bekopognak.

Róka dugja fejét az ajtónyílásba.

Onnan dobja az öngyújtót Tarlósinak.

Kucsela küldi, mondja vigyorogva, és már megy is.

Az öngyújtó jó.

Tarlósi szórakozottan az asszony elé tartja a kicsi, nyomorult lángot.

De maga nem bocsátott meg neki, mondja aztán.